

KENDALL RYAN

Hot
Jocks V.

NEČEKANÁ
LÁSKA

BARONET

Nečekaná láska

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.baronet.cz

www.albatrosmedia.cz

Kendall Ryan

Nečekaná láska – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

NEČEKANÁ LÁSKA

Hot Jocks 5

**NEČEKANÁ
LÁSKA**

KENDALL RYAN

SEZNAM PÍSNÍ

„Freqing Out“ – Chris Domingo, Mariner, feat. Alec Sky

„Doin’ It“ – LL Cool J

„La Femme d’Argent“ – Air

„A Girl Like You“ – Edwyn Collins

„Feel So Good“ – Mase

„In the Meantime“ – Spacehog

„Soul Meets Body“ – Death Cab for Cutie

„Tonight, Tonight“ – Smashing Pumpkins

1. KAPITOLA

Na zdraví

Landon

Hlavu vzhůru, vojáku,“ prohlásil můj kámoš Owen, hvězdný brankář týmu Ledových jestřábů v Seatlu, a poklepal mi na rameno.

To se mu ale snadno řekne. Je zasnoubený se ženou, kterou miluje, a fanyanky z celé země se na něj lepí jako vosy na lízátko. V podstatě má všechny ženský v hrsti.

V porovnání s ním mám pocit, že můj život je na pokraji rozpadu. Ale nikdo mě teď nebude poslouchat, nikdo nestojí o mé nářky, protože právě teď jsme na rozlučce s Owenovou svobodou v Sin City, kam jsme přiletěli soukromým letadlem. Owen si totiž bere Beccu.

Sláva!

Sarkastická poznámka.

„Jsem v pohodě,“ zabručel jsem a kývl hlavou k zatpěnému parketu. „Běž si zatancovat se svou nastávající a přestaň mě otravovat.“

Owenův pohled zabloudil k jeho snoubence Becce, která se na parketu vlnila spolu s několika dalšími ka-

marádkami, mezi nimiž byla i Aubree Derricková. Aubree, drobná brunetka s úžasnými křivkami a ohnivou náturou, která mě zaujala hned, jak jsem ji uviděl. Byla naprosto fascinující. Ale snažil jsem se si na ní takových věcí nevšimat, protože jinak bych se musel vzdálit, aby si nikdo nevšiml mojí erekke.

Servírka mi přinesla drink, zatímco Aubree tančila, nebo spíš vrtěla zadkem jedním směrem a rukama mávala druhým. Když jsem ji pozoroval, poprvé za celý večer jsem se musel usmát, protože tanec *očividně* nebyl její silnou stránkou. Ale pořád byla neuvěřitelně sexy a já z ní nemohl spustit oči.

Klub byl hlučný, téměř ohlušující. Kolem mě duněly hluboké basy, místnost byla potměšlá, až na blikající modrá a fialová světla. Bylo snadné se někde zašít, zapadnout do vzdálenějšího boxu, zatímco zbytek naší skupiny se předváděl na tanečním parketu.

Objednal jsem si dvojitého panáka, napil se a doufal, že se mi podaří uklidnit nahromaděnou energii, která ve mně doutnala. Zvenčí se zdálo, že mám skvělý život... Je mi triadvacet, právě jsem nastoupil do jednoho z nejlepších hokejových týmů v zemi a vydělávám téměř sedmimístnou částku. Ale v téhle sezoně jsem moc příležitostí strávit čas na ledě nedostal a teď nevím, jak na tom s týmem jsem.

Připadá mi, že moje budoucnost je na pokraji zhroucení a jediné, co si dokážu představit, je, že se budu muset přestěhovat zpátky domů k tátovi a najít si práci za minimální mzdu v obchodě s obuví, kam jsem chodil na brigádu na střední škole, zatímco můj sen o fantastickém hokejistovi si splní nějaký jiný blbec. Podepsal jsem smlouvu na základní úrovni, což znamená, že nemám žádné záruky. Příští rok tahle etapa pro mě může skončit. Pokud nedostanu víc příležitostí

ukázat, co ve mně je, tak proč by si mě sakra trenér nechával? Jsem jen předražený zahříváč lavičky. Vousatá roztleskávačka.

Dlaní jsem si přejel po strništěm zarostlé bradě a uvědomil si, že jsem se před pár dny oholil. *Do prdele!* Takže nabručená roztleskávačka bez vousů.

O pár vteřin později se vedle mě usadila Aubree. Posunul jsem se, abych jí udělal víc místa. „Proč netančíš?“ zeptala se mě a brčkem usrkla ze sklenky vodku se sodou.

Na krku jí stále pulzovala tepna, byla zarudlá a lehce zadýchaná. Pohledem jsem zabloudil k jejím rtům a chvíli mi trvalo, než se mi od nich podařilo odtrhnout oči.

Pokrčil jsem rameny. „Moc se mi nechce.“

„Dneska nemusíš nikomu dělat chůvu, Covington. Můžeš se opít a rozdovádět se spolu s námi,“ usmála se a pozorně mě sledovala, zatímco si znovu strčila brčko do pusy a napila se.

Narážela na to, že když si kluci z týmu někam vyrazili, obvykle jsem nepil a dělal jim řidiče.

„Nepiju vodu,“ odpověděl jsem, zatočil ve sklenici průzračnou tequilou a nadzvedl obočí.

„Tak fajn.“ Vytáhla z kabelky lesk a přejela si jím po rtech. Vážně se mi vysmívá? „Aby bylo jasno, myslím, že je nefér tě jako nováčka v týmu využívat.“

Překvapeně jsem se na ni podíval. *Bože*, je jako dort, který mám chuť spořádat. „Nevyužívají mě, sám jsem se rozhodl, že během sezony nebudu pít.“

„Aha.“ Oslnivě se na mě usmála a v očích se jí zablýsklo. „Takže mi chceš tvrdit, že jsi nám hlídal pití, zatímco jsme tančili, rozvážel lidi domů, a dokonce jsi s humorem objednával burrito v kteroukoli noční hodinu jen proto, že máš dobrý srdce?“

Zasmál jsem se. „Něco takovýho.“

„Ty jsi fakt slušňák, co, Covey?“ Štíhlou rukou mě poplácala po stehně a mně zacukalo ve slabinách.

S Aubree jsme se poprvé setkali na začátku tohoto roku na charitativní akci. Jako ředitelka neziskové organizace se přátelila s většinou hráčů a jejich přítelkyněmi a byla častým členem téhle nové party, do které jsem se nechal vtáhnout. Avšak ani jednou o mě neprojevila zájem. Vždycky na mě pohlížela jen jako na zelenáče v týmu.

Ale asi to bylo dobře, protože v tomto období na žádné rozptýlení není čas. Jenže teď se na mě dívala hladovým pohledem plným touhy, a to mě úplně sráželo na kolena.

Aubree pomalu odtáhla ruku a upravila si špagetová ramínka černých šatů, čímž mě upozornila na svůj výstřih.

Posunul jsem se na sedačce, abych zmírnil náhlý tlak v podbřišku. „No, daně platím včas a nikoho jsem nezavraždil, ale to nic neznamená.“

Zasmála se a v jejích medových očích se objevilo pobavení. „Poznám, že jsi slušňák.“

Nesouhlasil jsem s ní. Jistě, rád bych si myslel, že jsem slušný člověk, ale buďme realisté.

Jako slušňák se nikam nedostanete.

Důkazem je můj současný život. Jsem osamělej jako kůl v plotě a nadřzenej – což je kombinace k posrání, ale můžu si za to sám. Žít v celibátu byla moje volba, ale to neznamená, že mi to nevádí. A když k tomu připočtu obavy z toho, že mě vyhodí z týmu, řekněme, že mi dneska není zrovna do smíchu.

Aubree zamyšleně vydechla a přes okraj sklenice mě pozorovala, jako bych byl hádanka, kterou chce rozlousknout.

Moje abstinence, kterou jsem si sám nařídil, obvykle nebyla problém. A i když nejsem náročný, vybírám si. A tahle krásná holka vedle mě trochu zneklidňovala. Jako by byla schopná překonat všechny mé vnitřní obranné mechanismy, aniž by se o to snažila.

Jestli mě vyvádí z míry? *Ano*. Jestli mám chuť se víc snažit, usilovat o ni a víc riskovat? *Bingo!*

Aubree si dlouze povzdychla. Podíval jsem se na ni. „Jsi v pohodě?“

Čekal jsem, že se mi svěří s nějakým všedním trápením – třeba že ji bolí nohy, protože má boty na šileně vysokých podpatcích –, ale zdá se, že Aubree umí pořádně překvapit.

„Nevím, kde začít...“ pohrávala si s brčkem. „Hele, je mi třicet a jsem svobodná, což je v podstatě polibek smrti.“ Rychle se mi podívala do očí, ale zřejmě usoudila, že je to příliš intimní, a proto se znovu zadívala na taneční parket. „Všichni fajn kluci v mém věku už jsou zadání.“

Nikdy předtím se mi takhle neotevřela, ale musel jsem její zranitelnost ocenit. Poposedl jsem si a podíval se jí do očí. „Jsi kočka, takže můžeš mít jakýhokoli kluka, na kterýho ukážeš. Tvoje taneční schopnosti jsou sice sporné, ale i tak.“

„Jsi blbeček!“ Obrátila oči v sloup, ovšem i tak jsem na ní viděl, že moje slova oceňuje. Zvlášť když jsem jí řekl, že je kočka.

„To nepopírám.“

Usmála se a brčkem míchala kostky ledu v drinku.

„Tak na singles.“ Zvedl jsem skleničku a Aubree si přitukla. Všiml jsem si, že tu svou už má skoro prázdnou. „Objednáme si další rundu?“

„Jasně že jo.“

Načasování bylo perfektní, protože jakoby odnikud se vynořila servírka, takže jsme si mohli objednat.

Při třetím koktejlu Aubree ztratila zábrany a vyhrkla: „Která holka tady je tvůj typ?“ Rozhlédla se po baru. „Pomůžu ti nějakou vybrat.“

Zrovna jsem se napil tequily a zaskočilo mi. Málem jsem se udusil.

Skutečně má tohle Aubree v plánu? Vybrat si tady nějakýho vysokýho, tmavýho frajera, se kterým by strávila noc? Potřebuje se zbavit napětí? Proč mi ta představa tak strašně vadí?

„Nevím, nepřemýšlel jsem o tom,“ podařilo se mi nakonec říct se staženým hrdlem.

Aubree se ušklíbla. „Každý single si někoho představuje, ne?“

„Hele, fakt se o tom musíme bavit?“ Tón hlasu možná naznačoval, že jsem naštvaný, ale ve skutečnosti tu s ní sedět, povídat si a smát se, byla ta největší zábava, jakou jsem dnes večer zažil.

Abych byl upřímný, byla to ta největší zábava, jakou jsem zažil za hodně dlouhou dobu.

„A co tamhle ta?“ Ignorovala mou otázku a kývla směrem k blondýnce pohupující se v bocích na okraji parketu. Byla oblečená do topu na ramínka, který jí sotva zakrýval prsa, a černé kožené minisukně.

Zamračil jsem se a zavrtěl hlavou. „Ta rozhodně ne.“

Aubree se na mě zkoumavě podívala. „Proč ne? Co je na ní špatného?“

Zvláštní, jak byla Aubree najednou výmluvná. Díval jsem se na ni déle, než bych měl, a nedokázal od ní odtrhnout pohled. Ale místo abych na její otázku odpověděl, pokrčil jsem rameny a jedním dlouhým douškem vyprázdnil sklenici.

„Tak co, řekneš mi, jaký typ holek se ti líbí?“ Upřela oči do mých, jako by se od nich taky nemohla odtrhnout.

Ne, že by se mi to nelíbilo.

„Tak fajn, dávám přednost brunetám.“

Vítězoslavně se usmála. „No vidíš, ani to nebolelo, co?“

Věř mi, že to nabitý péro bolí, zlato.

Aubree usrkávala nápoj a vyptávala se mě tak neodbytně, až jsem jí prozradil, že mám rád drobné temperamentní brunetky, které si rády povídají.

Nadzvedla překvapeně obočí a najednou jsem si byl jistý, že jí došlo, že mluvím o ní. Naštěstí nehnula ani brvou, jen si dál poklepávala prstem na bradu a rozhlížela se po baru jako trenér hledající nové talenty, jestli náhodou neobjeví vhodnou adeptku.

„Musíš to víc specifikovat,“ prohlásila. „Jsi spíš na kozy? Nebo máš radši zadnice? Co se ti líbí?“

„Co se mi *líbí*?“ Nedokázal jsem skrýt pobavení. „Zprvu, už nikdy nepoužívej slovo *zadnice*.“

„Ale...“ zarazila se.

Bože, líbí se mi, že tak vehementně obhazuje i tohle.

Zvedl jsem ruku a zastavil ji. „Slib mi, že už to nikdy neřekneš.“

Když Aubree souhlasně zabručela, pocítil jsem bolest v třísech. „Ale odpověz na otázku, zlato.“

„Kozy jsou hezký,“ zavrčel jsem.

Aubree se zasmála, hlubokým a hrdelním smíchem. Bože, udělal bych všechno proto, abych slyšel ten smích znovu.

„Ale pěkně zakulacený zadek je taky docela fajn. Kterému chlapovi by se nelíbilo obojí?“

„Svatá pravda,“ odpověděla se smíchem.

Chtěl jsem se jí zeptat na totéž, jaký typ chlapů se

líbí jí, ale slova mi uvázla v krku. Netoužil jsem poslouchat popis nějakého chlapa, který se mi vůbec nepodobá. Dnes večer na to moje ego nebylo dost silné. Bylo to smutné, nicméně pravdivé.

Aubree měla perfektní prsa a pěkně zakulacenou zadnici – *bože, to slovo je fakt odporný* – a neměl bych si s ní nic začínat. Ale co můžu v tuhle chvíli ztratit?

„Nechceš odsud vypadnout?“ zeptal jsem se, pootočil hodinkami a snažil se tvářit, jako by o nic nešlo.

Rty se jí zachvěly a usmála se. „A kam?“

Pokrčil jsem rameny a snažil se zůstat v klidu, srdce mi však bušilo jako o závod. „Kamkoli. Někam, kde si můžeme povídat.“

Chvíli mou nabídku zvažovala, její výrazné jantarové oči jí zářily, když se na mě znovu podívala. „Povídání je nezávazný, ne?“

Stejně tak líbání.

„Jistě,“ odpověděla nakonec.

Zaplatil jsem účet a vstal, vděčný za nečekaný zvrat večera.

2. KAPITOLA

Chybička se vloudila

Aubree

Sluneční paprsky prosvítající skrz hotelové závěsy mi připadaly jako baterka svítící přímo do očí. Ne, spíš jako laserové paprsky. Sto laserových paprsků, všechny namířené přímo do mých rohovek.

Ve třiceti letech není kocovina jako kocovina.

Se zasténáním jsem se unaveně převalila na okraj postele a hledala na stolku telefon. Pohled na displej mi nekompromisně oznámil, že je skoro jedenáct hodin dopoledne. *Ježíši*. Kdyby byla sobota jako každá jiná, už bych byla doma z jógy a stála pod proudem teplé vody ve sprše.

Ale nejsem doma v Seattlu, jsem v Las Vegas a momentálně se mi jen při pomyšlení na jógu obrací žaludek. Jediná pozice hlavou dolů, kterou dnes budu dělat, bude přímo nad záchodem. Tedy pokud se donutím vstát z postele.

Včera večer jsem do sebe házela koktejly *Skinny bitch* jeden za druhým, jako by mi bylo pouhých jednadvacet, kdy kocovina byla něco mytického, co se stávalo jen *dospělým*, kteří se pak nedokázali ani udržet na nohou.

A teď se ukazuje, že já, Aubree Derricková, už s nimi krok neudržím. Hlava mi třesla a v žaludku mi kruželo. A nebyla jsem si jistá, že by to spravilo zvracení. Takže jo, ti *dospělí*? Asi jsem oficiálně jedna z nich.

Protože jsem nebyla nijak zvlášť nadšená z představy, že bych měla opustit tuhle postel, otevřela jsem si zprávy a hledala nějaká vodítka k tomu, co přesně se včera večer stalo. Jako zázrakem jsem žádný důkaz o tom, že bych si opilá psala s nějakým bývalým, nenšla. A pokud ano, mé opilé já mělo ještě dost rozumu na to, aby důkazy smazalo a střízlivé já se nemuselo stydět. *Děkuju ti, opilé já, jsi opravdový přítel.*

Ale ještě jsem si tak úplně neoddechla, protože důkazy mohly být mezi fotkami.

Ťukla jsem palcem na ikonu a zatajila dech, když jsem prohledávala fotky sebe a holek, Owena a Beccy, jak pózuji u večeře, a hloupoučké selfie, které Elise musela vyfotit, když jsem nedávala pozor. Určitě si to schovám jako municí pro budoucí narozeninový příspěvek pro ni. Ale víc fotek jsem tam neměla.

Pomalů a s úlevou jsem vydechla. Díkybohu, protože to vypadalo, že kromě pekelné kocoviny jsem vlastně vyvázla bez úhony.

Dokud jsem nezaslechla šustění deky z druhé strany postele.

Ale ne. Oddechla jsem si příliš brzy.

Pomalů a zhluboka jsem se nadechla, počítala od desíti do jedné a slibovala si, že až dojdu na konec, budu mít dost odvahy postavit se tomu, koho jsem si včera večer přivedla do hotelového pokoje.

Tři.

Dva.

Dva a půl. Dvě a čtvrt. Jedna.

Nejdřív jsem tu změt' tmavých vlasů a opálené kůže, která ležela vedle mě, nepoznala. Můj spolunocležník ležel na boku, čímž mi poskytoval slastný pohled na jeho svalnatá záda. Po vyrýsovaných svalech se táhly slabé červené linky, které byly určitě dílem mých nehtů.

Ale moment! Tyhle záda přece znám! Už jsem je viděla mockrát, jenže vždycky jen zahalená v dresu.

V mé posteli spí číslo 94 alias Landon Covington, nováček Ledových jestřábů.

Bez trička. A přestože měl příkrývku vytaženou až na hrud', hromada oblečení na podlaze byla dostačujícím důkazem, že je pod ní zcela nahý.

Nemusíte být detektiv, abyste pochopili, co to znamená. *Včera v noci se to rozjelo.* Srdce se mi rozletělo jako závodní auto a bušilo tak hlasitě, že jsem si byla jistá, že ho to vzbudí.

Dobře, Aubree. Zhluboka se nadechni. Jen jsme se spolu vyspali, to přece lidé dělají pořád, ne? O nic nejde.

A pak mi pohled padl na mou levou ruku. Zářil na ní nádherný prsten s obrovským briliantem obklopený řadou malých kamínků. Ten prsten byl doslova dechberoucí.

Těkala jsem pohledem mezi levou rukou a sexy mužem, který spal vedle mě, a snažila se zaplnit mezery v paměti. Pomalu se mi vzpomínky začaly vracet – pocit jeho silných paží, jeho pevné objetí, šeptání čehosi, co mě rozesmálo jako hyenu. Jak jsme spolu klopýtali po ulici ve Vegas, ruku v ruce.

Ale potom se mi všechno mezi půlnocí a ránem, kdy jsem objevila v posteli nahého muže a na levé ruce obrovský briliantový prsten, zamlžilo. Nicméně bylo to naprosto jasné.

Odhrnula jsem příkrývku a po špičkách, jak nejtíšeji to šlo, jsem si z kufru vytáhla noční košilkku. Netoužila jsem po tom, aby mě Landon po probuzení viděl jen v tangách a hledal v pokoji důkaz, že jsme včera večer použili kondom.

Ten důkaz jsem začala hledat sama.

Zkontrolovala jsem odpadkové koše, jestli v nich nenajdu roztržený obal, záhadný svazek toaletního papíru, cokoli, co by mi dalo jistotu, že jsme včera večer použili ochranu. Ale nic. Jediným pozůstatkem našeho společného opileckého večera byla změř našeho oblečení válející se na podlaze a certifikát z kaple *Navěky šťastní*, který jsem zahlédla na komodě.

Třesoucími se prsty jsem ho držela před očima a hledala jakoukoli poznámku, která by napovídala, že je to jen suvenýr. Jenže místo toho jsem tam objevila načmárané podpisy našich svědků a nezvratný důkaz toho, že Landon Covington a Aubree Derricková jsou právoplatně oddáni.

Narůstající panika mi stáhla hrdlo a svírala hrudník, až jsem se nemohla skoro nadechnout. Jako by se plíce nedokázaly roztáhnout a srdce tlouklo tak rychle, až jsem měla pocit, že snad exploduje.

Nebyla jsem si jistá, jestli zvuk, který ze mě vyšel, by se dal označit za křik, vzlyk nebo něco mezi tím, ale ať už to bylo cokoli, Landona to probudilo. Trhl sebou a šmátral po příkrývce, aby se ujistil, že je zakrytý.

„Do prdele, Bree. Jsi v pohodě?“

Otevřela jsem ústa, abych odpověděla, žádná slova ze mě však nevyšla. Jen jsem přerývaně dýchala a třásla se. Upustila jsem oddací list a ten se ladně snesl na koberec. Cítila jsem, jak mi z obličeje mizí barva. Zhroutila jsem se na postel a hlavu schovala do dlaní. Rty se mi chvěly, sotva jsem dokázala nabrat

tolik potřebný vzduch do plic... byla jsem tak malátná, že bych mohla omdlít.

„Kurva!“ Postel zavržala, jak z ní Landon vyskočil, popadl nějaký kus oblečení z podlahy – myslím, že kalhoty – a vrhl se ke mně. „Jsi v pořádku, Aubree? Dýchej!“

Hladil mě po zádech, dokud jsem nenašla odvahu zvednout hlavu a podívat se mu do očí, což mi znovu rozbušilo srdce.

„Vedeš si skvěle. Dýchej se mnou, jo?“ Nadechl se nosem a vyzval mě, abych udělala totéž, pak pomalu vypouštěl vzduch mezi sevřenými rty.

Když jsem se vzpamatovala z panické ataky, pevně mě objal a přitiskl si mě na hrud', dokud se můj tep nezpomalil na stejnou rychlost jako jeho. Po několika minutách hlubokého dýchání jsem se dostatečně vzpamatovala a dostala se do normálního stavu, abych se s ním mohla bavit.

„My jsme...“ Tápavě jsem hledala správná slova a ukazovala na třpytivý prsten na levém prsteníčku. „Je to pravda? Vzali jsme se?“

Pomalu přikývl, odhrnul mi pramen vlasů z očí a zastrčil mi ho za ucho. „Ano, na obě otázky. Prsten je pravý a podle toho papíru, který jsi držela v ruce, je platný i sňatek.“

„Já... nic z toho si nepamatuju,“ zašeptala jsem a sklopila hlavu.

„Opravdu? Nevěděl jsem, že jsi tak opilá. Včera večer se zdálo, že jsi s tím srozuměná.“

„No, nebyla jsem,“ zamumlala jsem. „Kdybych *byla*, navrhla bych, abychom použili kondom.“

Landon sebou trhl. „Počkej! Cože?“

Zopakovala jsem to a zvlášť dala důraz na poslední slovo. „Kondom. Měli jsme ho použít.“

Ale tentokrát se na mě místo zmateného pohledu díval s úsměvem. „Ty si opravdu nic nepamatuješ, že?“

„Ne!“ Zafuněla jsem a založila si ruce na prsou. „Můžeš mi to, prosím, osvětlit?“

„Nespali jsme spolu,“ odpověděl konejšivým hlasem, aby mě uklidnil.

Svraštila jsem čelo, když jsem se snažila z jeho výrazu vyčíst známky sarkasmu. „Jsi... jsi si jistý?“

„V tomhle bych ti nikdy nelhal.“

„Ale co ty škrábance na tvých zádech?“ Landon se zatvářil zmateně, evidentně nevěděl, o čem mluvím. Kývla jsem směrem k zrcadlu. „Podívej se sám.“

Vstal z postele a zamířil k zrcadlu. Překvapeně nadzvedl obočí, když si prohlížel rudé stopy táhnoucí se od lopatek až k bedrům. „Asi jsi byla trochu drsnější, když jsme se muchlovali.“

Drsnější? Já?

Možná jsem v tom litala až po uši...

Mlha, která mi zahalovala paměť, se pomalu začínala zvedat...

Stáli jsme před dveřmi mého pokoje, smáli se a líbali, zatímco jsem v kabelce hledala klíč. Landon mě naoko okřikoval, abych byla potichu, a líbal mě na hrdlo, pěkně jeden polibek za druhým, dokud jsem neodemkla. Pak jsem ho překvapila, když jsem zvenčí na kliku pověsila cedulku NERUŠIT.

Jakmile se za námi zabouchly dveře, naše ústa se spojila a jeho jazyk lačně zkoumal můj, zatímco moje ruka bloudila po jeho bouli pod zipem. Zasténal, vydal ze sebe hluboký, smyslný zvuk, který ve mně vyvolal něco pudového. Něco, co jsem si nedokázala

vysvětlit. Rukama klouzal po mých stehnech nahoru až pod šaty, dotkl se lemu kalhotek. Zasténal, když ucítil vlhkou látku. Přitiskla jsem se k němu a kolena se mi rozestoupila, abych se přizpůsobila jeho prstům.

„No tak, paní Covingtonová,“ zavrčel mi do ucha, „nepřesuneme se do postele?“

Přesunuli jsme se a společně padli doprostřed obrovské manželské postele.

Landon si pohrával s knoflíky na košili a nakonec se mu ji podařilo sundat. Měl široký a hladký hrudník s vypracovanými prsními svaly, po kterých jsem ho hladila a nemohla se ho přestat dotýkat. Když jsem se dostala k jeho břišním svalům – bože, ty byly úžasné –, šťastně a spokojeně jsem vydechla a Landon se zachechtal.

Prerývaně jsem dýchala a zašeptala: „Bůh žehnej hokejistům.“

„Amen.“ Jeho rty se přiblížily k mému hrdlu.

Šaty jsem měla vyhrnuté kolem pasu a oči mu při pohledu na kousek černé krajky mezi mýma nohama ztmavly touhou.

„Sakra, jsi tak sexy,“ zamumlal a pohladil mě dlaní po boku, až se mi po zádech rozlila horkost.

Zatímco se sklonil a líbal mě na hrdlo, prohnula jsem se a pohladila ho po zádech. Vychutnávala jsem si pocit teplých, vypracovaných svalů pod konečky prstů.

Po dalším sladkém polibku se odtáhl, klekl si, takže se jeho obličej ocítl ve výšce mého klínu. Přetáhla jsem si šaty přes hlavu, což byl nemalý výkon. Landon při pohledu na mě zasténal a jeho pohled se upřel na má nahá prsa.

„Ježíši, Aubree.“ Jeho hlas zněl stroze.

Vzal mé ňadro do dlaně, palcem obkroužil bradavku... roztřeseně jsem se nadechla.

„Tyhle se mi opravdu líbí,“ zašeptal.

„Jo?“ vykoktala jsem ze sebe a těžce jsem dýchala.

„Fakt moc.“

Pozoroval mě temným, zastřeným pohledem a vypadal nejistě, jako by váhal. Ale věděla jsem, že mě chce, o čemž svědčila jeho obrovská erekce, která se mu rýsovala pod kalhotami.

Vsunula jsem mu ruku do kalhot a přešla dlaní po jeho impozantní délce. *Páni! Je ho opravdu kus.* Přivřel oči a pootevřel ústa, pak pohnul boky, aby se otřel o mou dlaň. *Do háje! Takovou vášeň jsem ještě nezažila.*

Tváře měl zarudlé, a když otevřel oči, byly modřejší, než jsem kdy viděla. Vydechl a znovu pohnul boky.

„Do prdele...“ Větu nedořekl, jen hlasitě zasténal, když jsem jeho penis vzala do dlaně.

A pak se vzpomínka vytratila.

Po očku jsem se zadívala na spánkem omámeného Landona sedícího na posteli vedle mě. Měl rozčuchané vlasy a bylo by to docela roztomilé, kdybych byla ve stavu si takových drobností všimnout.

„Tak nějak matně se mi to vybavuje,“ řekla jsem a zamrkala, když jsem se vrátila do reality. „Ale potřebovala bych si ujasnit, co se stalo potom, co jsme se dostali k posteli.“

„No, líbali jsme se,“ odpověděl a jeho hlas zněl klidně, ale odměřeně.

„To líbání si ještě pamatuju.“

Přikývl. „A ty sis sundala šaty.“

Zhluboka jsem se nadechla a tváře mi zrudly při vzpomínce na to, jak jsem mu strkala ruku do spodního prádla. „A pak?“

„A pak?“ Palcem se dotkl spodního rtu. „Pak jsi, ehm, usnula. Tak jsem tě přikryl a na noční stolek ti dal sklenici vody.“

Landon se tvářil klidně a mluvil věčně. Bylo mi divné, že nevyšiluje jako já.

Pohledem jsem zabloudila k plné sklenici vody stojící na nočním stolku. „Překvapuje mě, že jsi v takové situaci úplně klidný. Není to divný?“ Vyprskla jsem na něj obvinění a byla jsem dost nervózní.

Pokrčil rameny. Když si rukou přejel po strništi na čelisti, všimla jsem si ještě něčeho.

„Jak to, že nemáš prsten?“

Zamračeně se podíval na svou levou ruku, jako by si chtěl vybavit mlhavé detaily. „Když jsem ti kupoval prsten, tak jsme se dívali i na nějaký pro mě, ale tys říkala, že mi ho koupíš až po příští výplatě.“

„Aha.“ Žaludek se mi zhoupl. „Tak to se omlouvám.“ I mé opilé já vědělo, že plat v neziskovce nevystačí na neplánovaný snubní prsten. A už vůbec ne ze stejné výplaty, ze které jsem zaplatila tenhle výlet do Vegas.

„Neomlouvěj se. Nabídl jsem ti, že zaplatím oba prsteny, ale tys na tom trvala. Bylo to fakt... milý.“

Přinutila jsem se k úsměvu, byla to však spíš grimasa.

Co může být sladkého na opilecké svatbě ve Vegas, kterou si sotva pamatujeme? A jak to, že se k celé věci staví tak bezstarostně?

Než jsem stihla zformulovat otázku, vyrušil mě zvuk obou našich telefonů, které shodně zavibrovaly.

Byla to skupinová zpráva od Beccy.

**Dobré ráno, hrdličky! Přijďte na snídani do haly!
Máme pro vás dvě místa. <3**

„Asi bychom měli vyrazit,“ povzdechla jsem si a hodila telefon na postel. „Touží po nás u snídaně.“

Landon si na sebe vzal oblečení, které měl včera na oslavě, a vyrazil do svého pokoje.

Mezitím jsem se zvládla osprchovat, aniž bych zvracela. Zdálo se, že nevolnost, bolest hlavy a rozhodnutí, které mi změnilo život, zapříčinily, že vodku hodně dlouho nebudu chtít ani vidět.

Landon si s ranní hygienou dal taky načas, protože i když mně nějakou dobu zabralo sušení vlasů a nanesení silné vrstvy make-upu, abych zakryla tmavé kruhy pod očima, k výtahu jsme dorazili současně. *Skvělý*. Novomanželé dorazí na snídani společně.

„Sluší ti to,“ prohodil a kývl směrem k mým tmavomodrým košilovým šatům.

„Nemusíš mi lichotit,“ zamračila jsem se a kousla se do tváře, abych zachovala klid. „Už jsme manželé, zapoměls?“

Landonův výraz zůstal kamenný, až na lehký tik v čelisti. Přála jsem si, abych ho lépe znala, abych uměla číst jeho myšlenky, protože jsem vůbec netušila, co se mu honí hlavou.

Když jsme dorazili do přízemí, netrvalo dlouho, abychom našli zbytek naší party. Protože jakmile nás zahlédli v jídelně, všichni začali hvízdát a křičet, aby přivítali novomanžele. Znervózněla jsem a po zádech mi stékaly kapky potu. Tohle bude horší, než jsem si myslela.

Justin, hvězdný centr hokejového týmu, který je obvykle dost zdrženlivý, vyskočil ze židle jako první a začal významně tleskat. „Podívejte, kdopak se rozhodl se k nám přidat! Pan a paní Covingtonovi!“

Vklouzla jsem na místo vedle své kamarádky Bailey a rudé tváře jsem schovala za jídelním lístkem, ale

Landon to štěstí neměl. Teddy, jeden z týmových veteránů, ho poplácal po zádech a Owen, brankář, který nikdy nezkazil žádnou zábavu, ho objal kolem ramen a přitáhl si ho k sobě v zápasnickém chvatu.

„Covey je oficiálně mimo hru, dámy!“ zasmál se Owen.

Jakmile sevření uvolnil, Landon usedl na místo přímo naproti mně, nalil ze džbánu na stole dvě sklenice vody a jednu přisunul ke mně. Třesoucími se prsty jsem ji zvedla a napila se.

„Tak jaký to je probudit se jako ženáč, *Lovey*?“ zeptala se Elise a v očích jí šibalsky zajiskřilo.

„Mám pocit, že mám příšernou kocovinu,“ ušklíbl se Landon a celý stůl propukl v smích.

Tedy celý stůl kromě mě. Asi jsem se musela hodně mračit, protože poté, co si nás kluci ještě chvíli dobírali, se Landon naklonil přes stůl a v jeho zářivě modrých očích se objevily obavy.

„Jsi v pohodě?“

„Ne! Sakra, vůbec nejsem v pohodě,“ zašeptala jsem. „Myslíš si snad, že mi tohle vyhovuje?“

„Páni!“ houkl Owen z druhé strany stolu. „Podívejte, tohle je první novomanželská hádka, že jo?“

V hrdle mi vyschlo. *Do prdele! Musím na vzduch, než se před všemi rozbřečím.*

„Promiňte,“ zašeptala jsem, polkla knedlík v krku a vyrazila od stolu. Budu si muset zajít pro jídlo někam do fast foodu nebo si později objednat něco přes pokojovou službu, ale už jsem tu nemohla sedět a poslouchat další vtípky o nejhoupější chybě svého života. Zvlášť když jsem si připadala jako ten největší pitomec.

„Hej, hej, počkej,“ ozval se za mnou hlas, a než jsem stihla vyběhnout z jídelny, Landon mě chytil

za ruku. Jeho dlouhé, mozolnaté prsty mi pevně sevřely zápěstí. „Co se děje?“

Otočila jsem se na něj. Jeho oči teď měly nebezpečný odstín modré. Byly zářivě modré, až se mi z toho udělalo slabo. Zhluboka jsem se nadechla.

„Těší mě, že se tvoji spoluhráči tak baví na náš účet,“ podařilo se mi procedit skrz zuby. „Protože mně to rozhodně vtipný nepřipadá!“

„No tak, Aubree. Jen si dělají legraci.“ Znovu se natáhl po mé ruce, avšak ucukla jsem z jeho dosahu.

„To není žádná sranda! Je to můj život. A jakmile budu mít zase funkční, alkoholem neotrávený mozek, nechám si od Sary, která je právnička, poradit a vymyslíme, jak to zrušit.“

Landon se mi podíval do očí, jeho pohled byl odhodlaný. „Dýchej! Nádech... výdech...“

Poslechla jsem ho a pomalu se uvolnila, přesto mi srdce stále bušilo. „Ten včerejší večer byl chyba,“ zašeptala jsem a zadívala se na zem.

„Možná. Možná ne,“ zamumlal.

Když jsem znovu vzhlédla, díval se přímo na mě, z jeho výrazu jsem však nic nevyčetla.

Roztřeseně jsem se nadechla. To přece nemůže myslet vážně. „Fajn, myslela jsem, že já jsem ten, kdo má alkoholem zastřený mozek. Viděl jsi ten certifikát, ne? Byl to skutečný a platný obřad. Jsme teď *právoplatně* manželé.“

„Já vím, že jo,“ odpověděl napjatým hlasem. „Proto to беру vážně.“

Otevřela jsem překvapením ústa a nechápavě na něj zírala. Čekala jsem, že se zasměje a řekne mi, že si dělá legraci. Nebo ještě lépe, že to celé je jeden velký vtíp, že prsten a certifikát jsou falešné a že je to nějaká promyšlená legrace, kterou si on a zbytek party vymysleli.

Ale z jeho odhodlaného pohledu mi přeběhl mráz po zádech. Můžu se tomu jen nevěřicně smát, nebo hlasitě vzlykat.

„Landone, jestli navrhuješ, abychom zůstali manželé...“ Odmlčela jsem se a snažila se té myšlence nevysmát, zatímco jsem mu poskytla další chvíli na to, aby řekl „*dostal jsem tě!*“. Jenže nic takového neudělal. „Tak to jsi ještě větší cucák, než jsem si myslela.“

Zakabonil se, pak se tvářil přísně a hranatá čelist mu poklesla způsobem, který jsem nedokázala přechít. „Promluvíme si o tom později. Tenhle víkend není o nás, ale o Owenovi a Becce.“

Rozčileně jsem vykřikla: „Tak proč všichni mluví o *nás*, a ne o Becce a Owenovi?“

Odkdy existuje my?

Na chvíli zavřel oči. Sledovala jsem, jak mu poskakuje ohryzek, jak polyká emoce, které se rozhodl nedat najevo. „Zvládneme to. Prostě se vrať ke stolu, a až si dáš kafe, budeš mít lepší náladu.“

Přimhouřila jsem oči, ale neustoupil.

„A možná taky míchaný vajíčka,“ dodal. Narovнала jsem se v ramenou.

„Vejce nesnáším!“ Když se na mě zamračil, dodala jsem: „Ale udělej mi palačinky a jsme domluvení.“

„Jasně, platí. Palačinky ti zařídím.“

Následovala jsem ho zpátky do jídelny jako zaběhlé štěně, které se vrací domů se staženým ocasem.

„Páni, políbili jste se a usmířili?“ zakřenila se Becca a znovu vyburcovala ostatní kolem stolu.

„Tak dost!“ vyštěkl okamžitě Landon a jeho pohled ostrý jako dýka všechny uklidnil, alespoň na tak dlouho, abychom si mohli objednat.

Uvědomila jsem si, že celou tu dobu na mě Landon dohlíží. Z jeho pohledu se mi sevřel žaludek.

Když nám přinesli objednané jídlo, konverzace utichla a všichni se do něj pustili. Poté se opět rozeběhla konverzace, ovšem tentokrát na téma líbáanky Beccy a Owena v Řecku.

„Všichni vždycky básní o Mykonosu, ale nám se prostě líbí Santorini,“ prohlásila Becca a stiskla ruku svému snoubenci, který žvýkal kousek slaniny. „Že jo, Ou?“

Owen pokrčil rameny. „Když mám po boku svého anděla, je mi jedno, kde jsem. Klidně můžeme líbáanky strávit i v zatraceném Clevelandu.“

„Do Clevelandu *nepojedeme*,“ odsekla Becca rázně a probodávala ho přísným pohledem.

Owen se jen zasmál a ukradl Becce z talíře kus slaniny, zatímco ona se na něj usmívala jako Měsíc na obloze.

Zasmála jsem se spolu s ostatními a Owen můj úsměv zřejmě považoval za povolení vplížit se zpět na nebezpečné území. Ve tváři se mu objevil d'ábel-ský výraz, položil dlaně na stůl a naoko nasadil co nejvážnější výraz.

„Takže, Covey a Aubree, kam vyrazíte na líbáanky vy?“

Než jsem stačila zpracovat vztek, Landon přísným hlasem prohlásil. „Lidi, můžete nechat mou ženu sníst palačinky bez dalších komentářů, prosím?“

U stolu opět zavládlo ticho. I když to bylo nepocho-pitelné, pulzující hlava mě přestala bolet a ticho mi najednou vadilo.

Ne, vadilo mi, že mě Landon právě nazval *svou že-nou*. Ale to vyřeším později.

S kocovinou, jako je tahle, si prostě výhry vybíráte, kde se dá.

3. KAPITOLA

Líbánky pro jednoho

Landon

Včerejší povzbuzování mých opilých přátel byla jedna věc, ale že mi Teddy vymění normální pokoj za novomanželské apartmá, zatímco jsem byl v hotelové posilovně? To je úplně jiná liga!

Nemáš zač, zněla jeho odpověď na textovou zprávu, kterou jsem poslal klukům z týmu, když mi přestal fungovat klíč od pokoje.

Celý minulý rok jsem od nich musel snášet různé vtípky a srandičky – což obnášelo moje postavení nováčka v týmu –, takže teď nebyl důvod předpokládat, že se mi sama od sebe poškodila hotelová karta. Byl jsem si jistý, že za to můžou moji spoluhráči.

Kurva, co to má znamenat? Odepsal jsem mu, nervózně podupávající před dveřmi pokoje. Téměř okamžitě přišla odpověď: *Jdi do pokoje 2001. Dvacátý patro.*

V duchu jsem měl pro něj ne zrovna lichotivá slova, vyjel jsem výtahem z devátého do dvacátého patra a zjistil, že pokoj 2001 je novomanželské apartmá. Vztek mě neopouštěl. Na obálce přilepené na dveřích

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Nečekaná láska.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.